

Aleksis K – viikonvaihte

Hajoa ja hallitse

Kun vaaleista on jo viikko, on aika rauhoittua tarkastelemaan tulosta. Päälimmäinen vaikutelma on se, että ainakin kolme suurinta puoluetta hajosi kahtia.

Jotenkin on luultu, ettei tällaista tapahtuisi vaalivoittajien riveissä, mutta toisin kävi. Suurimmaksi puolueeksi nousut kokoomus julisti pitkään, että vastakkainasettelun aika on ohi, ja niinhän se olikin, kunnes vaaleista päästiin. Heti niiden jälkeen ovat vastakkain asettuneet puolueen entinen ja nykyinen puoluejohtaja, entinen ja nykyinen valtiovarainministeri, siis Sauli Niinistö ja Jyrki Katainen. Katainen on vankasti sitä mieltä, että veroja pitää alentaa, mutta Niinistön mielestä veroja ei pidä alentaa. Niinistö myös ehdottaa, että puolueet ryhtyisivät keskenään neuvottelemaan, kuten Sdp:n Jutta Urpilainen esitti jo aikaisemmin, mutta Katainen torjuu tämänkin.

Niin sanotun torjuntavoiton saaneiden demarien sisällä on vielä suurempi sota. Vaikka Jutta Urpilainen yhdeksään kertaan kiitteli upeita ehdokkaitaan ja viisaita äänestäjiään, kiittämättömyys on maailman palkka: Erkki Tuomiojan mielestä Urpilaisen kampanja oli unelmahöttöä, ja Maria Guzenina-Richardsonin mielestä Tuomioja on niljakas.

Myös keskustassa tapellaan, joskin masentuneemmin. Osa puolueväestä on sitä mieltä, että vaalitapion jälkeen pitää vaihtaa puheenjohtaja Matti Vanhanen tai puoluesihteeriksi Jarmo Korhonen tai molemmat tai vähintään muutama ministeri. Mutta Vanhanen ja Korhonenpa eivät suostu lähtemään mihinkään, vaan jököttävät paikallaan niin kauan kuin maassa on yksikin kannattaja. He sanovat tätä poliittiseksi vastuunkannoksi, ja koska he puoluejohtona kantavat vastuun, ministerinvaihdoksia ei tarvita.

Mitä tästä kaikesta opimme? Ainakin sen, että vaaleja kannattaa järjestää aina silloin tällöin. Itse vaalitaistelu tosin ei ole paljon mistään kotoisin, koska silloin kaikki yrittävät olla toisilleen mielin kielin, mutta heti vaalien jälkeen poliittiseen keskusteluun tulee aivan uutta piristävää säpinää. Sellaista ei ole kuultukaan Vanhasen uuniperunoiden, kalapuikkoviiksien, Ilkka Kanervan tekstiviestien ja Kehittyvien maakuntien Suomen jälkeen.

Parhaassa tapauksessa meillä on seuraavissa vaaleissa entistä enemmän valinnanvaraa, jos puolueet rupeavat isomminkin jakautumaan kahtia. Kolmesta suuresta puolueesta syntyisi aika näppärästi ainakin kuusi vähän pienempää. Veroja rakastavat kokoomuslaiset voisivat äänestää Niinistön ja muut Kataisen leiriä. Sdp jakautuisi luultavasti aika tasavahvoihin höttödemareihin ja niljakedemokraatteihin, ja keskustalaiset voisivat olla joko vanhaskepulaisia tai korhoskepulaisia.

Ainoa vaara jakautumisessa on se, että perussuomalaisista uhkaisu tulla maan suurin puolue. Tuskin sekään uhka pitkään kestäisi, koska ennen pitkää myös persut epäilemättä jakaantuvat kahteen lahkoon, EUV:hen ja KUV:hen, eli EU:n vastustajiin ja kaikkien ulkomaalaisten vastustajiin. Tuokin kehitys näyttää jo olevan hyvällä alulla.



Artikkelin lähde [Kaleva](#)